Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (tredje avdelningen)

den 5 juli 2012 *

”Begäran om förhandsavgörande — Direktiv 97/7/EG — Konsumentskydd — Distansavtal — Konsumentinformation — Information som lämnats eller fåtts — Varaktigt medium — Begrepp — Hyperlänk på leverantörens webbplats — Ångerrätt”

I mål C-49/11,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Oberlandesgericht Wien (Österrike) genom beslut av den 26 januari 2011, som inkom till domstolen den 3 februari 2011, i målet

Content Services Ltd

mot

Bundesarbeitskammer,

meddelar

DOMSTOLEN (tredje avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden K. Lenaerts samt domarna J. Malenovský, E. Juhász (referent), G. Arestis och T. von Danwitz,

generaladvokat: P. Mengozzi,

justitiesekreterare: handläggaren A. Impellizzeri,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 26 januari 2012,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

— Content Services Ltd, genom J. Öhlböck, Rechtsanwalt,

— Bundesarbeitskammer, genom A. M. Kosesnik-Wehrle och S. Langer, Rechtsanwälte,

— Österrikes regering, genom C. Pesendorfer, i egenskap av ombud,

— Belgiens regering, genom T. Materne, i egenskap av ombud,

— Tysklands regering, genom T. Henze och J. Kemper, båda i egenskap av ombud,

* Rättegångsspråk: tyska.

— Greklands regering, genom G. Kotta, F. Dedousi och G. Alexaki, samtliga i egenskap av ombud,

— Italiens regering, genom G. Palmieri, i egenskap av ombud, biträdd av L. D'Ascia, avvocato dello Stato,

— Nederländernas regering, genom C.M. Wissels och B. Koopman, båda i egenskap av ombud,

— Europeiska kommissionen, genom M. Owsiany-Hornung och S. Grünheid, båda i egenskap av ombud,

och efter att den 6 mars 2012 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 5.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 97/7/EG av den 20 maj 1997 om konsumentskydd vid distansavtal (EGT L 144, s. 19).

2 Begäran har framställts i ett mål mellan Content Services Ltd (nedan kallat Content Services) och Bundesarbeitskammer angående på vilket sätt en konsument som ingått ett distansavtal, på internet, ska erhålla information avseende nämnda avtal.

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätten

3 I skälen 9, 11, 13, 14 och 22 i direktiv 97/7 anges följande:

”9. … Ett distansavtal inbegriper användandet av en eller flera tekniker för distanskommunikation. … Den ständiga utvecklingen av dessa kommunikationstekniker gör att det inte går att göra upp en uttömmande förteckning över dem, utan det krävs att principer som är giltiga även för sådana tekniker som ännu inte används annat än i begränsad utsträckning fastställs.

…

11. … Användning av tekniker för distanskommunikation får inte leda till någon minskning av den information som tillhandahålls konsumenten. Det är därför nödvändigt att slå fast vilken information som måste skickas till konsumenten oavsett vilken kommunikationsteknik som används. …

…

13. … Den information som sprids med hjälp av viss elektronisk teknik är ofta kortlivad eftersom den inte tas emot på ett varaktigt medium. Konsumenten måste därför i god tid få ett skriftligt meddelande om den information som är nödvändig för att avtalet skall kunna fullgöras på riktigt sätt.

14. … Konsumenten har ingen faktisk möjlighet att se varan eller få närmare kännedom om tjänstens särdrag före avtalets ingående. Därför bör, om inte annat sägs i detta direktiv, bestämmelser om ångerrätt fastställas. …

…

22. … Vid användning av nya tekniker behärskar konsumenten inte de använda kommunikationsteknikerna. Det är därför nödvändigt att föreskriva att bevisbördan får vila på leverantören.”

4 I artikel 4, med rubriken ”Förhandsinformation”, i nämnda direktiv föreskrivs följande:

”1. I god tid innan ett distansavtal ingås skall konsumenten få information om följande:

a) Leverantörens identitet, och när det gäller avtal där förskottsbetalning krävs, dennes adress.

b) Varans eller tjänstens väsentliga egenskaper.

c) Varans eller tjänstens pris, inbegripet alla skatter.

d) Eventuella leveranskostnader.

e) Sättet för betalning, leverans eller fullgörande.

f) Ångerrätt, utom i de fall som avses i artikel 6.3.

…

2. Den information som anges i punkt 1 och vars kommersiella syfte klart skall framgå, skall ges på ett klart och begripligt sätt i någon form som är lämplig för den teknik för distanskommunikation som används, under särskilt hänsynstagande till principerna om god sed i affärstransaktioner och om skydd för personer som enligt den nationella lagstiftningen inte kan ge ett giltigt samtycke, exempelvis underåriga.

…”

5 I artikel 5, med rubriken ”Skriftlig bekräftelse av informationen”, i samma direktiv föreskrivs följande:

”1. Konsumenten skall, på ett tidigt stadium i samband med fullgörandet av avtalet och, såvitt avser varor som inte är avsedda att levereras till tredje man, senast vid leveranstillfället få skriftlig bekräftelse [eller bekräftelse] i annan varaktig form[*] som är tillgänglig[t] för honom på den information som nämns i artikel 4.1 a–f, om inte denna information redan innan avtalet ingicks har lämnats honom skriftligen eller [via ett annat varaktigt medium] som är tillgänglig[t] för honom. [*I överensstämmelse med terminologin i skälen i direktiv 97/7 och i andra direktiv på det aktuella området används nedan termen ’varaktigt medium’ respektive uttryckssättet ’via ett annat varaktigt medium’. Övers. anm.]

Under alla omständigheter måste följande information ges:

— Skriftlig information om villkoren och förfarandet för att utnyttja ångerrätten enligt artikel 6, inbegripet i de fall som avses i artikel 6.3 första strecksatsen.

— Den geografiska adress till leverantörens företag som konsumenten kan vända sig till för reklamation.

— Information om service efter köpet och om existerande garantier.

— Villkoren för att säga upp avtalet när dess varaktighet är obestämd eller längre än ett år.

2. Punkt 1 är inte tillämplig på tjänster, där själva fullgörandet sker med hjälp av en teknik för distanskommunikation, när dessa tjänster tillhandahålls vid ett enda tillfälle och faktureras av distributören av kommunikationstekniken. Konsumenten skall dock under alla omständigheter kunna få kännedom om den geografiska adress till leverantörens företag som han kan vända sig till för reklamation."

6 I artikel 6, med rubriken "Ångerrätt", i direktiv 97/7 föreskrivs följande:

"1. Vid varje distansavtal skall konsumenten ha rätt till en frist på minst sju arbetsdagar för att frånträda avtalet, utan påföljd och utan att ange några skäl. …

…

3. Om inte parterna har kommit överens om annat, får konsumenten inte utöva ångerrätten enligt punkt 1 vid avtal om

— tillhandahållande av tjänster, fullgörandet av vilka har påbörjats med konsumentens samtycke före utgången av den i punkt 1 angivna fristen på sju arbetsdagar,

…"

7 I artikel 14, med rubriken "Minimiklausul", i direktiv 97/7 anges att medlemsstaterna, för att säkerställa en högre skyddsnivå för konsumenten på det område som omfattas av detta direktiv, får anta eller behålla strängare bestämmelser som är förenliga med fördraget. Dessa bestämmelser ska, i förekommande fall och med hänsyn till allmänintresset, inbegripa ett förbud mot saluförande genom distansavtal på deras territorier av vissa varor och tjänster, i synnerhet läkemedel, med vederbörlig hänsyn tagen till fördraget.

8 I Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/65/EG av den 23 september 2002 om distansförsäljning av finansiella tjänster till konsumenter och om ändring av rådets direktiv 90/619/EEG samt direktiven 97/7/EG och 98/27/EG (EGT L 271, s. 16) definieras ett "varaktigt medium" i artikel 2 f som "varje medel som gör det möjligt för konsumenten att bevara information, som riktas till denne personligen, på ett sätt som är tillgängligt för användning i framtiden under en tid som är lämplig med hänsyn till vad som är avsikten med informationen och som tillåter oförändrad återgivning av den bevarade informationen".

9 I Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/92/EG av den 9 december 2002 om försäkringsförmedling (EGT L 9, 2003, s. 3) definieras "varaktigt medium" i artikel 2 led 12 som "varje medel som gör det möjligt för kunden att bevara information som riktas till denne personligen, på ett sätt som är tillgängligt för användning i framtiden under en tid som är lämplig med hänsyn till vad som är avsikten med informationen och som tillåter oförändrad återgivning av den bevarade informationen".

10 I Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/48/EG av den 23 april 2008 om konsumentkreditavtal och om upphävande av rådets direktiv 87/102/EEG (EUT L 133, s. 66) definieras varaktigt medium i artikel 3 m som "varje medel som gör det möjligt för konsumenten att bevara information, som riktas till denne personligen, på ett sätt som är tillgängligt för användning i framtiden under en tid som är lämplig med hänsyn till vad som är avsikten med informationen och som tillåter oförändrad återgivning av den bevarade informationen".

11 Genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/83/EU av den 25 oktober 2011 om konsumenträttigheter och om ändring av rådets direktiv 93/13/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/44/EG och om upphävande av rådets direktiv 85/577/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 97/7/EG (EUT L 304, s. 64), kommer, enligt dess artikel 31,

sistnämnda direktiv att upphöra att gälla från och med den 13 juni 2014. I artikel 2.10 i direktiv 2011/83 definieras ”varaktigt medium” som ”medel som gör det möjligt för konsumenten eller näringsidkaren att bevara information som riktas till vederbörande personligen på sådant sätt att den är tillgänglig för användning i framtiden under en tid som är lämplig med hänsyn till vad som är avsikten med informationen och att den bevarade informationen kan återges oförändrad”.

Österrikisk rätt

12 Direktiv 97/7 har införlivats med nationell rätt genom lag om konsumentskydd (Konsumentenschutzgesetz) av den 8 mars 1979 (BGBl. 140/1979), i den lydelse som är tillämplig i målet vid den nationella domstolen (nedan kallad KSchG).

13 5c § stycke 1 KSchG har följande lydelse:

”I god tid innan ett avtal ingås ska konsumenten få information om följande:

1. Företagets firma och kontaktadress.

2. Varans eller tjänstens väsentliga egenskaper.

3. Varans eller tjänstens pris, inbegripet alla skatter.

4. Eventuella leveranskostnader.

5. Sättet för betalning, leverans eller fullgörande.

6. Ångerrätt, utom i de fall som avses i 5f §.

…”

14 5d § styckena 1 och 2 KSchG har följande lydelse:

”1. Konsumenten ska på ett tidigt stadium i samband med fullgörandet av avtalet och, såvitt avser varor som inte är avsedda att levereras till tredje man, senast vid leveranstillfället få en skriftlig bekräftelse på den information som anges i 5c § stycke 1 punkterna 1–6 KSchG, om inte denna information redan innan avtalet ingicks har lämnats honom skriftligen. Den skriftliga bekräftelsen (tillhandahållande av information) är att jämställa med en bekräftelse via ett varaktigt medium som är tillgängligt för konsumenten.

2. Dessutom måste följande information på ett tidigt stadium tillhandahållas konsumenten skriftligen eller via ett annat varaktigt medium som är tillgängligt för honom:

1. Information om villkoren och förfarandet för att utnyttja ångerrätten enligt 5e §, inbegripet i de fall som avses i 5f § stycke 1.

2. Den geografiska adress till företaget som konsumenten kan vända sig till för reklamation.

3. Information om service efter köpet och om existerande garantier.

4. Villkoren för att säga upp avtalet när dess varaktighet är obestämd eller längre än ett år.”

15 5e § styckena 1–3 KSchG har följande lydelse:

”1. Konsumenten har rätt att säga upp ett distansavtal eller ångra en beställning som gjorts på distans till dess att de frister som anges i styckena 2 och 3 löper ut. Det är tillräckligt att skicka en förklaring att avtalet frånträds innan fristen löper ut.

2. Fristen för ångerrätten är sju arbetsdagar (lördag räknas inte som arbetsdag). Fristen börjar, vad beträffar avtal om leverans av varor, löpa när konsumenten mottar avtalen. Vad beträffar avtal om tillhandahållande av tjänster börjar fristen löpa när avtal ingås.

3. Om näringsidkaren inte har uppfyllt sin informationsskyldighet enligt 5d § styckena 1 och 2 KSchG, uppgår fristen för ångerrätten till tre månader från de tidpunkter som angetts i stycke 2. Om näringsidkaren uppfyller sina skyldigheter under dessa tre månader, börjar den frist för att frånträda avtalet som angetts i stycke 2 löpa vid den tidpunkt då informationen lämnades.”

16 Enligt 5f § stycke 1 KSchG har konsumenten ingen ångerrätt vid avtal om tjänster som har börjat fullgöras gentemot konsumenten med dennes samtycke inom sju arbetsdagar räknat från avtalets ingående.

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågan

17 Content Services, ett bolag med begränsat ansvar bildat enligt engelsk rätt, med en filial i Mannheim (Tyskland), erbjuder olika nättjänster på sin webbplats, vilken är avfattad på tyska och även är tillgänglig i Österrike. Från webbplatsen i fråga är det möjligt att ladda ned kostnadsfri mjukvara eller testversioner av mjukvara som inte är kostnadsfria.

18 För att kunna använda webbplatsen krävs det att internetanvändaren tecknar ett abonnemang. I samband med att internetanvändaren gör sin beställning fyller han eller hon i ett formulär och förklarar därvid, genom att på ett särskilt ställe kryssa för en ruta, att han eller hon godkänner de allmänna avtalsvillkoren och avsäger sig ångerrätten. Den information som avses i artiklarna 4 och 5 i direktiv 97/7, särskilt den information som avser ångerrätt, visas inte direkt för internetanvändaren. Internetanvändaren kan emellertid se den genom att klicka på en länk på den webbsida som fylls i vid ingåendet av avtalet. Det är omöjligt att teckna ett abonnemang hos Content Services om nämnda ruta inte kryssats för.

19 När internetanvändaren har skickat i väg sin beställning får vederbörande ett e-postmeddelande från Content Services med en hänvisning till en internetadress där ett användarnamn och ett lösenord återfinns. I e-postmeddelandet anges dessutom att internetanvändaren får direkt tillgång till webbplatsens innehåll så snart användarnamn och lösenord har matats in och att uppgifterna för tillgång till webbplatsen ska förvaras på en säker plats.

20 E-postmeddelandet innehåller ingen information om ångerrätt. Internetanvändaren får endast tillgång till sådan information om den klickar på en länk som återfinns i samma e-brev.

21 Därefter får internetanvändaren en faktura på 96 euro från Content Services avseende tolv månaders tillgång till webbplatsens innehåll. I fakturan påminns internetanvändaren om att vederbörande har godkänt att avsäga sig ångerrätten och att han eller hon således inte längre har möjlighet att frånträda avtalet.

22 Det nationella målet inleddes genom att Bundesarbeitskammer, ett organ med säte i Wien som bland annat har till uppgift att driva konsumentskyddsfrågor, väckte talan. Bundesarbeitskammer ansåg att Content Services affärsmetoder åsidosatte ett flertal unionsrättsliga och nationella bestämmelser på konsumentskyddsområdet.

23 Bundesarbeitskammers talan bifölls av Handelsgericht Wien. Content Services överklagade till Oberlandesgericht Wien.

24 Oberlandesgericht Wien har i förevarande fall framhållit att information om ångerrätt inte återfinns i det bekräftande e-postmeddelandet utan endast nås via en länk i samma meddelande. En webbplats kan emellertid när som helst ändras och är inte varaktigt tillgänglig för konsumenten.

25 Oberlandesgericht Wien anser att en tolkning av bestämmelserna i direktiv 97/7 är nödvändig för att den ska kunna avgöra det nationella målet. Den har därför beslutat att vilandeförklara målet och att ställa följande tolkningsfråga till domstolen:

”Är villkoret i artikel 5.1 i [direktiv 97/7] om distansavtal uppfyllt – enligt vilken en konsument ska få en bekräftelse på den information som anges i direktivet via ett varaktigt medium som är tillgängligt för honom eller henne, såvida inte denna information har lämnats till konsumenten via ett varaktigt medium i samband med att avtalet ingicks – om informationen hålls tillgänglig för konsumenten via en hyperlänk på näringsidkarens webbplats och denna länk finns i en text som konsumenten måste markera som läst genom förbockning för att kunna ingå ett avtal?”

Prövning av tolkningsfrågan

26 Den nationella domstolen har ställt frågan för att få klarhet i huruvida artikel 5.1 i direktiv 97/7 ska tolkas så, att en affärsmetod som innebär att den information som anges i den bestämmelsen endast hålls tillgänglig för konsumenten via en hyperlänk på det berörda företagets webbplats uppfyller kraven i nämnda bestämmelse.

27 Det framgår av begäran om förhandsavgörande att konsumenterna innan de ingår ett distansavtal endast kan få tillgång till information om bland annat ångerrätt genom att klicka på en hyperlänk som leder vidare till en del av Content Services webbplats. Vidare framgår det att konsumenterna erhåller ett e-postmeddelande från Content Services när de gjort sin beställning, men att e-postmeddelandet inte innehåller någon upplysning om ångerrätt. I e-postmeddelandet finns i stället en länk till Content Services webbplats, där konsumenten kan hitta viss information om ångerrätt.

28 Enligt artikel 5.1 i direktiv 97/7 ska konsumenten, på ett tidigt stadium få skriftlig bekräftelse eller bekräftelse via ett annat varaktigt medium, som är tillgängligt för honom eller henne, på relevant information – om inte denna information redan innan avtalet ingicks har lämnats konsumenten skriftligen eller via ett annat varaktigt medium som är tillgängligt för honom eller henne.

29 Av den bestämmelsen följer att när en näringsidkare ger konsumenten tillgång till viss information innan avtal ingås, på annat sätt än skriftligen eller via ett varaktigt medium som är tillgängligt för konsumenten, är näringsidkaren skyldig att lämna en bekräftelse på relevant information skriftligen eller via ett varaktigt medium.

30 I målet vid den nationella domstolen har frågan uppkommit huruvida Content Services affärsmetod innebär att företaget lämnar relevant information till konsumenten via ett varaktigt medium innan avtal ingås eller att konsumenten i ett senare skede får en bekräftelse på informationen via ett varaktigt medium.

31 Domstolen ska för det första pröva huruvida Content Services affärsmetod innebär att relevant information ”lämnats” till konsumenten eller att konsumenten ”får” sådan information, i den mening som avses i artikel 5.1 i direktiv 97/7.

32 Det kan konstateras att den exakta innebörden av orden ”få” och ”lämnats” i artikel 5.1 i direktiv 97/7 inte har definierats vare sig i nämnda direktiv eller i de dokument som är relevanta för tolkningen av direktivet, såsom förarbetena. Fastställandet av innebörden av dessa ord ska ske i enlighet med deras normala betydelse i vanligt språkbruk, med beaktande av det sammanhang i vilket de används och de mål som eftersträvas med de föreskrifter som de ingår i (se, för ett liknande resonemang, dom av den 10 mars 2005 i mål C-336/03, easyCar, REG 2005, s. I-1947, punkterna 20 och 21).

33 Vad beträffar den normala betydelsen i vanligt språkbruk framhåller domstolen i likhet med kommissionen att orden ”få” och ”lämnats” i nämnda bestämmelse hänför sig till sättet för överförande av information – i det förra fallet ur konsumentens synvinkel och i det senare fallet ur leverantörens synvinkel. När information överförs är det inte nödvändigt att mottagaren av informationen vidtar några åtgärder. När en länk skickas till konsumenten måste denne däremot agera för att ta del av informationen och måste under alla omständigheter klicka på länken.

34 Vad beträffar det sammanhang i vilket orden används, ska det erinras om att artikel 5.1 i direktiv 97/7 har till syfte att säkerställa att den information meddelas konsumenten som är nödvändig för att avtalet ska kunna fullgöras på ett riktigt sätt och framför allt för att konsumenten ska kunna göra gällande sina rättigheter, bland annat ångerrätten. Såsom den italienska regeringen har påpekat innehåller bestämmelsen en rad krav som har till syfte att skydda konsumenten, som utgör den svagare parten vid distansavtal.

35 Domstolen framhåller i detta sammanhang även att unionslagstiftaren har valt ett neutralt uttryckssätt i de flesta språkversioner av artikel 4 i direktiv 97/7 och där angett att relevant information ”ska ställas till konsumentens förfogande”. Däremot har ett uttryckssätt som innebär att större krav ställs på näringsidkaren valts i artikel 5.1 i samma direktiv, enligt vilken konsumenten ska ”få” en bekräftelse på informationen. Det uttryckssättet ger vid handen att det räcker att konsumenten är passiv med avseende på bekräftelsen av informationen.

36 Syftet med direktiv 97/7 är att konsumenterna ska åtnjuta ett omfattande skydd, genom att de ges vissa rättigheter på området för distansavtal. Det mål som unionslagstiftaren eftersträvar och som framgår av skäl 11 i samma direktiv är att motverka att användning av tekniker för distanskommunikation leder till en minskning av den information som tillhandahålls konsumenten.

37 Under dessa omständigheter finner domstolen att den information som återfinns på säljarens webbplats inte kan anses ha ”lämnats” till konsumenten och konsumenten kan inte heller anses ha ”fått” den i den mening som avses i artikel 5.1 i direktiv 97/7, när den endast hålls tillgänglig via en länk som skickas till konsumenten.

38 Domstolen ska för det andra pröva huruvida en webbplats där informationen hålls tillgänglig för konsumenterna via en länk som säljaren har angett ska anses utgöra ett ”varaktigt medium”, i den mening som avses i artikel 5.1 i direktiv 97/7.

39 I nämnda bestämmelse anges alternativ, nämligen att konsumenten ska få den relevanta informationen ”skriftligen” eller ”via ett annat varaktigt medium”.

40 Härav följer att unionslagstiftaren har föreskrivit två lösningar som funktionellt sett är jämförbara och därigenom har uppställt ett krav på att sådana medier ska vara likvärdiga.

41 Under dessa omständigheter finner domstolen, i likhet med vad som anförts i de yttranden som avgetts av den österrikiska, den belgiska och den grekiska regeringen, att ett medium som ersätter papper kan anses motsvara de konsumentskyddskrav som uppställs vid användning av nya tekniker förutsatt att det fyller samma funktioner som papper.

42 Härav följer att ett varaktigt medium i den mening som avses i artikel 5.1 i direktiv 97/7, på motsvarande sätt som papper, ska säkerställa att konsumenten innehar sådan information som anges i den bestämmelsen, så att han eller hon, i förekommande fall, kan göra gällande sina rättigheter.

43 Ett medium ska anses vara ”varaktigt”, i den mening som avses i nämnda bestämmelse, i den mån som det gör det möjligt för konsumenten att bevara information som riktas till vederbörande personligen på sådant sätt att dess innehåll förblir oförändrat, att den är tillgänglig under en tid som är lämplig och att det är möjligt att återge informationen oförändrad.

44 Ett sådant synsätt överensstämmer med unionslagstiftarens definitioner av begreppet ”varaktigt medium” i andra rättsakter, bland annat i artikel 2 f i direktiv 2002/65, i artikel 2 led 12 i direktiv 2002/92 och i artikel 3 m i direktiv 2008/48. Även om de direktiven inte är tillämpliga i förevarande fall saknas det, såsom generaladvokaten angett i punkt 36 i sitt förslag till avgörande, skäl att anta att de definitionerna hänför sig till ett annat begrepp än det som återfinns i direktiv 97/7. Detta gäller i synnerhet direktiv 2011/83, eftersom det kommer att ersätta direktiv 97/7 från och med den 13 juni 2014. I artikel 2 led 10 i sistnämnda direktiv definieras begreppet ”varaktigt medium” enligt de kriterier som angetts i föregående punkt.

45 Europeiska frihandelssammanslutningens (Eftas) domstol antog samma synsätt i sin dom av den 27 januari 2010 i mål E-4/09, Inconsult Anstalt mot Finanzmarktaufsicht (EFTA Court Report, s. 86), när den tolkade begreppet ”varaktigt medium” i den mening som avses i direktiv 2002/92.

46 Det framgår emellertid inte av handlingarna i målet att säljarens webbplats, till vilken den länk som konsumenten får leder, gör det möjligt för konsumenten att bevara information som riktas till vederbörande personligen på sådant sätt att informationen är tillgänglig och kan återges oförändrad under en tid som är lämplig utan risk för att säljaren ensidigt ändrar informationens innehåll.

47 Content Services har hänvisat till en rapport från expertgruppen för de europeiska säkerhetsmarknaderna (European Securities Markets Expert Group, ESME) av år 2007. I den rapporten gjordes det skillnad mellan ”vanliga webbplatser” (*ordinary websites*) och ”avancerade webbplatser” (*sophisticated websites*), och vissa av webbplatserna i den sistnämnda kategorin ansågs kunna utgöra ett varaktigt medium.

48 Content Services har framhållit att de tekniska framstegen och de snabba förändringarna på området för ny teknik gör det möjligt att utforma webbplatser som kan säkerställa att konsumenten kan bevara information på sådant sätt att informationen är tillgänglig och kan återges under en tid som är lämplig, utan att informationen överförs till konsumentens kontrollsfär.

49 Det saknas skäl att utreda frågan huruvida användningen av en sådan webbplats kan uppfylla de krav som uppställs i direktiv 97/7. Det är nämligen utrett, och Content Services har medgett, att bolaget inte använder sig av någon sådan webbplats för den verksamhet som är aktuell i det nationella målet.

50 Domstolen fastslår följaktligen att en sådan webbplats som den som är i fråga i målet vid den nationella domstolen, där informationen hålls tillgänglig för konsumenterna via en länk som säljaren angett, inte kan anses utgöra ett ”varaktigt medium”, i den mening som avses i artikel 5.1 i direktiv 97/7.

51 Av det ovan anförda följer att tolkningsfrågan ska besvaras enligt följande. Artikel 5.1 i direktiv 97/7 ska tolkas på så sätt att en affärsmetod som innebär att den information som anges i den bestämmelsen endast hålls tillgänglig för konsumenten via en hyperlänk på det berörda företagets webbplats inte uppfyller kraven i nämnda bestämmelse, eftersom informationen inte ”lämnats” av företaget och konsumenten inte ”fått” informationen i den mening som avses i samma bestämmelse, och att en webbplats såsom den som är i fråga i målet vid den nationella domstolen inte kan anses utgöra ett ”varaktigt medium” i den mening som avses i nämnda artikel 5.1.

Rättegångskostnader

52 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (tredje avdelningen) följande:

Artikel 5.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 97/7/EG av den 20 maj 1997 om konsumentskydd vid distansavtal ska tolkas på så sätt att en affärsmetod som innebär att den information som anges i den bestämmelsen endast hålls tillgänglig för konsumenten via en hyperlänk på det berörda företagets webbplats inte uppfyller kraven i nämnda bestämmelse, eftersom informationen inte ”lämnats” av företaget och konsumenten inte ”fått” informationen i den mening som avses i samma bestämmelse, och att en webbplats såsom den som är i fråga i målet vid den nationella domstolen inte kan anses utgöra ett ”varaktigt medium” i den mening som avses i nämnda artikel 5.1.

Underskrifter